

אבל רבי אלעזר, שאמר מחשבת הבעלים העכו"ם פוסלת את שחיטת ישראל, לית ליה דרבי שמעון בן אלעזר, שאמר המצניע בשבת דבר שאינו ראוי מתחייב על כך חבירו, כי דלמא בעבודת כוכבים, דדמיא לעבודות שבמקדש הוא דאמרת שפסולה בעין פנים. אבל שבת, אין לחייבו לזה על מחשבתו של אחר, כי מלאכת מחשבת אסרה תורה, שתהיה המלאכה חשובה לעושה אותה. ואיך תועיל מחשבת האדם האחר שהצניע דבר שהוא פחות משיעור הצנעה לחייב את זה שלא החשיבו, והרי לגביו אין שיעור הוצאה שכזה נחשב כמלאכת מחשבת, ואין הוא מתכוין לעשות מלאכה בכך.

אבל רבי אלעזר ברבי יוסי לית ליה דתרוייהו. כי דלמא בפנים, שנאמר בו דין מחשבה, הוא דאמר מחשבתו של זה פוסלת עבודתו של זה. אבל בחוץ, לא אמרינן.

רבי שמעון בן אלעזר, המחשיב את מחשבת אדם אחד כדי לחייב את השני במלאכת הוצאה, אית ליה דרבי אלעזר בשוחט ישראל ומחשב הבעלים הנכרי לעבודה זרה.

כי השתא בשבת, אמרינן זה חושב וזה מתחייב. בעבודת כוכבים, מיבעיא? שהרי החיוב על עבודת כוכבים הוא באותן עבודות שהן דומות לעבודת הקרבנות במקדש, ולכן לענין מחשבה גם כן דומים הן לעבודות שבמקדש.

הדרן עלך בית שמאי

פעולת הכהן שהיא נעשית לשם דבר אחר, אבל לפי מה שביאר הגרי"ז שבדין שלא לשמה נאמר רק שזה מחשבה הפוסלת, אם כן מהיכן נלמד שמחשבת הבעלים יכולה לקבוע על פעולת אחר ולשנותה ממה שחשב העושה עצמו.

ההוצאה לר"ש בן אלעזר. ולכאורה כל זה שייך רק אם היינו מפרשים בדין שלא לשמה, שבוזה שחישב שלא לשמה עקר את הדין לשמה שחל בקרבן ונמצא שהעבודה נעשית שלא לשמה, ואם כן למדנו מכאן שהבעלים יכולים לקבוע ולפרש על